

Баба Спаса.

(Промънила тонъ) Сла-Боже, таквизъ другари бѣха — и да го клевети. Като чухъ какво е приказвалъ за дѣда ти?

Бистра.

Е видишъ ли?

Баба Спаса.

Най-много за словото, гдѣто казва на Свѣта Троица, го бѣдятъ. Че какво му бѣше словото! Като го слушахме, венчки заплакахме, пъкъ то било антихристеско, казалъ Тодоръ! Биваше ли такова нѣщо? И таквизъ другари! —

Бистра.

Никога, бабко, никога той не му е билъ приятель. Прѣструвалъ се е. Виждашъ ли?

Баба Спаса.

Ехъ, какъ да го познаешъ, не си въ душата му я. Азъ тѣй съмъ ги запомнила и двамата — другаруватъ си, пъкъ —

Бистра.

Тѣй другарували; само че дѣдо остави венчико на метоха, а Тодоръ си оплете кошницата и сега, когато дѣдо му каза въ очигѣ истината, той отива да клевети. (съ болка) Горкия ми дѣдо, по цѣли нощи не мигва отъ мисли. Станалъ е на вѣйка.

Баба Спаса.

Тѣй е то: злото го зло не хваща, доброто — добро не срѣща.

Мълчание.

II

Влиза Еремия. Той е празнично облѣченъ съ радостно изражение на лице.